

No més drets sense deures.
No més deures sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles, legisla-
dies é inalienables. •
Legislar la Llibertat baix prestat de garantia, és cometre atentat contra ella. •
La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És tict, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui á un altre. •
La caritat, qu'enalteix al qui la fa humiliant al qui la reb, té d'esser substituïda per la solidaritat, qu'agermana y nivella als que la practican. •
Mentres el món no es compongui de sers lliures, iguals é intel·ligents, no pod haverhi pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA
defensa els principis lliberals més avançats, sense atenuants de cap mena. •
La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte á totas las idees y la germanió de tots els pobles. •
La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el mod de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. •
La TRAMONTANA no està afiliada á cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromís ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones se pagan por anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagus s'admeten llibranças del Giro Mútuo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten llibranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims.—30 exemplars, 1 pta.
Surt é lliam puntualment cada dissabte

LA FIGUERETA

Vaya un jog que li han armat!
Per ferli pasar tribul,
li ensenyan sempre l'indult,
negantli la llibertat.

RECORD

En Josep Lluana y Pujals, director de «La Tramontana», continua per preventivament en las presons d'aquesta ciutat per atacs al catolicisme, no admetent-se fiansa carcelaria a pesar d'estar encara tramitant la causa i no ser la pena que correspon al suposat delictu superior a presó correccional, no sent tampoc posat encara en llibertat, am tot hi haver entrat en un indult publicat el dia 6 del passat mes.

Obrers tots: no olvidem aquestes elocuentes lliçons.

CRÒNICAS INFANTILS

En las seccions teogràfiques d'alguns diaris s'hi ha pogut llegir aquests darrers dies la notícia de qu'el batalló infantil de Madrid va fer varios exercicis en la Porta del Sol de la coronada vila, excitant poderosamente l'atenció dels espectadors per la desevoltura, precisió, marcialitat, etc., etc., am qu'evolucioyavan aquell avam de criatures que ja jugan a soldats en serio.

I això del batalló infantil no ha pogut per menos que ferme reflexionar sobre las aficions infantils qu'es van desenrotllant entre nosaltros, no se si tal vegada per lo que certes institucions estan també representades per Fedat de l'ignocència y de la falta de malicia.

Lo cert és que si donem una mirada al nostre entorn, ja no sabem si és qu'es tracta de abolir l'entrada a la major edat de l'home per allò de ferme per tot arreu collas de menuts pel desempeny de funcions fins ara no mes que reservadas als grans, ò, si pel contrari, cosa encara més forta, es tracta de concedir una subvenció a la gent menuda, desenganyat tal vegada tothom de que no sent possible trobar expert de justícia, reccitist, bona fe y demes condicions de moralitat en personas majors, se busca la pedra filosofal de rendir tribut a la veritat per medi de la canalla.

Repares, si no, lo següent: la sarsuela passa un periodo de decadència per la falta d'artistas majors d'edat que li donguin brill y esplendor, duncs surten varias formacions de companys infantils de sarsuelas, y una d'ellas voltant l'Espanya y altra atravesant el mar y recorrent l'America, estan recullint aplausos y fent la fortuna dels seus respectius empresarios, resultant mil vegadas millor negoci y algunas vegadas molt més art en las representacions conhiadas als petits artistas qu'en las que donan la gent grandassota de l'art de la sarsuela.

Y heveseu també en aquest altre detall: per explotar la caritat en profit propi, és a dir, pera ser pobre d'ofici, se necessitan especials condicions. Duncs aquí tenim a certes personas de dubtosa manera de viure y curtius en aquesta gramática parda de fer saltar els quarcis al proxim moventlo a compassió ò importunantlo exageradament, que s'han declarat ja poc menos qu'impotens pera fer carrera per aquest camí, y comprhent com lo qui més la defensa dels seus interessos, han iniciat en las practicas del pidolar a tendres criatures, las quals a las pocas lliçons n'han sortit ja tan ben ensenyadas, que graduante desseguida de doctores en pobreza, fan la delicia dels seus iniciadors en l'art de demanar, obtenint més resultats una criatura descalsa y mal vestida aiant una nit per cafes y cerveseries pidolant, que tres viudas y quatre senyors necessitats contant historias y plorquant am totas las reglas de l'art y anant ben vestits.

Y per si encare am tot això no n'hi hagués prou, allà en va un altre, però gros, de detall sobre la supremacia de la gent menuda, que s'entilla a las barbas dels majors qu'es un gust, si és que gust pugui trobarse en tot això.

Ja sabem qu'els catalans per toreros servim tan poc, que las nostras notabilitats en l'art de Cuchares y Pepe-Hillo no han pogut passar may del Peroy el Sabat. Duncs actualment tenim una Cuadrilla de Niños Barceloneses exercint de toreros per totas las piassas d'Espanya, y per cert hidiant algunas vegadas toros qu'els mateixos artistas tauròmats s'en veurían un embull.

Duncs si tenim militars, toreros, comediantes y pobres d'ofici en miniatura, si de fet ja la gent menuda s'ha pres l'alternativa en las nostras funcions publicas, derrer graho que puja l'home pera provar la seva capacitat intelectual y la seva suficiencia com a ciutadà pera influir en la cosa pública y encarrilar las bonas costums en la vida privada, jo no sé quin inconvenient pod haverhi en qu'acceptem las criatures com a aptes per tot, en la seguretat de que, per molts qu'en fassin, no farien més criaturadas de las que fan molts personas grans exercint càrregs d'elevada gerarquia.

Aquí teniu, si no, an alguns diputats y no pocs regidors, qu'à bon segur serian aventajats a fer el bé pel comú per qualsevulla criatura, en la seguretat de qu'aquesta a lo menos ho faria més barato xanxullejant més a la menuda de lo qu'are ho fan certs pares grossos de la patria y molts administradors crescuts del tot municipal. Si, duncs, se tira la corda per un; qu'es tiri per tothom. Que vingui luego una llei que concedeixi la major edat al ser desarmada una criatura, cosa que no té res de l'altra món, perquè no falta avuy qu'es ben major d'edat y encara mama, sobre tot en la provisió d'emplos publicos, diputats y regidors inclusius, y fent un bon ensaig de las aptituds de las criatures, potser que resulti que deurem la regeneració d'Espanya a varias criaturadas... de gent petita, ja qu'avuy anem malament també per certas criaturadas... de gent granada amb infules de gegant y resultats de criatura de bolquers.

RICS Y POBRES

Sabem pel testimoni de l'Evangeli, pel dels sants pares de l'Esglesia, y molt principalment per la manifestació de l'infalible qu'à las horas d'are governa el temat dels fidels, qu'els rics no són propietaris, sinó depositaris de la riquesa; sabem també que massas mals-de-cap tenen ells quan consideran qu'els bens terrenals són un obstacle pera la seva salvació, perquè escrit está: «ahont estigui el vostre tresor, allí estará el vostre cor» (Sant Mateu, vi, 21); però tal vegada pensant qu'amb una abolicció in articulo mortis, otorgada mediant algunas deixes en el testament pera alguna institució piadosa, ò per abundants y suculentas limosnas, ò grata el amor, lo cert és qu'els nostres depositaris se divertexen qu'és un gust en las estacions balnearias, en las torres y en las platjas a la moda nacional y estrangera.

Es una lastima considerar el perill que corren de perdre si no acuden a temps, perquè aquests depositaris de la riquesa nostra cometen el delictu d'abus de confiança y fan altres cosas que, si no delictes ni crims, ja que el Còdig las deixa ller, són pecats y es castigan en l'altra vida, segons una cita de Sant Mateu ja inserta un altre dia y que no repetexo per por de que LA TRAMONTANA sembli un brevari.

Aquests depositaris són tremendos, perquè pera divertirse ho fan tot: ells s'amagan l'ou recíprocament; ellas s'olvidan del jurament de fidelitat prestat solemnement devant del capellà casamentar, y las qu'encare no estan sacramentadas cambian l'honor per la diversió, ben satisfetas del cambi, confiant en qu'un bon dot, més que l'honor immaculada, las hi donarà un marit, article del que no necessitan pera satisfer l'amor, sinó pera tenir un responsable que cobreixi honrosament las apariencias y els convencionalismes socials: ellas y ellas, quan no fan broma amb el sicè manament, tiran de l'orella al Jordi y trasladan de domini els diners del modo mes rufianesc possible, sent cosa de veure com las sílles educadas en els col·legis més a la moda fan de cuca, ò de punta, ò aixecan morts, ò posan en practica totes aquellas maulas usades en el jog pels qu'es dedican a pelar tonots y a explotar prima. Y és de notar qu'elles sempre guanyan, perquè si la ruleta las hi gira l'esquena, sempre hi hà un protector qu'es presta a pagar las gracias fisicas en molt més del seu valor. D'ells alguns fan de tant en tant la victima tirantse un tiro y regant am la seva sang els jardins de Monte Carlo, Mónaco, Baden, etc.

Entretant nosaltros, fermos y pacients, no abandonem may el flog: uns cullem els fruits de la terra y els depositem religiosament en els graners dels amos, altres continuem en la ciutat la producció en tots els rams de l'industria

pera satisfer la fam de ganancia dels burgesos; altres fem anar incessantment els trens de recorre pera portar mercancias y carn burgesa per tot arreu ahont hi hà plaber y vici; altres portem la llibra de la servitut com conve al més gran llumit y a la més sibiratica comidat dels fills y fillas d'Heliogabal qu'estan constituits en depositaris de la nostra riquesa; altres, en fi, se fan matar en mortífers climas ahont se disputa la possessió de la terra qu'els nostres depositaris disfrutaven en nom de Déu y de l'Estat y en representació nostra.

Y lo més trist del cas és qu'aquella economia de l'obra redemptora del Cristianisme, segons l'inspirat llenguatge de Lleó XIII, queda nula y sense efecte, perquè els rics, en lloc de ser els nostres depositaris y administradors, són els nostres espoliadors, y quan, després d'una vida de màniga més ampla que las que simbòlicament portan las burgesas a la moda, estan a punt de torce el morro y anàrsen a can Pistras, mediant un acte de contrició y una bona deita piadosa, se salvan, mentres els pobres, després de portar els neulers tota la vida, morim de desesperació; y com la desesperació, cristianament considerada, es peccat mortal, tenim assegurada una eternitat de penas després d'haver penat sens treva tota la nostra vida.

Vetaqui la famosa economia cristiana! No podent agotar la materia en aquest article, y pensant tornar sobre l'assumto un altre dia, se contenta am deixarho, per are, a la meditación dels tramontanaires

PAU VERITATS

Sant Martí de Provençals 28 Juliol de 1895

Compan director: Després de desitjarvos salut y pocas ensopegadas amb una hermosa persona, passo a comunicarvos lo incurregit a dos companys piadosos d'aquesta població la setmana passada, qu'encare qu'a primera vista sembla no té importancia, que jo li he donat, per tractarse d'una qüestió quasi particular, per poc que s'profundisi y es recordi; que de las cosas tot és el començar, resulta una ensenyansa, y sobre tot una gran d'ajuda, no sols pels fadrins piadosos, sinó pels treballadors en general.

En la ja esmentada població, y en la barriada del Poblet, exercia el lucratiu ofici de burges un tal Jaume Majo, que havent sortit d'entremis de l'obra classe treballadora, a la qual havia premissat, com vengador dels seus adorm am nos sants, a qui té la delicia d'escollir-lo, puix s'engalana, sempre qu'un public pot fer sentir la seva meliosa paraula, amb els pomposos tituls de liberal, humanitari y socialista.

Enllestats pel seu humanitarisme de guarda ropia y acentuat a l'afectuositat que diu del mal, el morro, els dos companys acudits posaren el cel al seu de l'explicació de tant possible burges, fins qu'el desengany vingué en forma de mitja hora que volia fer tot treball de mes, diariament, de lo qual van protestar, deixant lo treball al ser completas las horas reglamentarias, continuant fins lo diaspas; dia en que, sense l'anticipació deguda, els digué que per ell no hi havia més feyna, alegant qu'estava més que segur que despatxava fadrins bons y s'en quedava de dolents, però qu'ells despatxava perquè ells ensenyarian als demes, no parant la cosa fins el dilluns, que van anar a buscar l'exemplar, venudas dies de l'obra tot lo diumenge, y al solerli exigí l'import de un quart de jornal, perdut per aquest fet, no sols s'hi nega, sino que va fer anar a buscar l'arcalde de Barri per treurels de l'obra a la força.

Això en tot, companys directors, y això basta y sobra per donar a comprendre que el següent tan desenganyat com avé, dins de poc temps haurém de lliurar, no per las vuit horas, que tant instructuous sacrificis ens costa, sino per las nou, degut a la nostra aptitud per un costó y per la desenfrenada cobardia d'aquests burgesos en general.

Y no despitat salut y prompte llibertat

JOAN CABRENA

CONCERTS D'EUERPIE EN EL TIVOLI

Am molta entrada justera, una vistosa de mauc menys en l'orquestra, el cone deshabilitat (am tot y l'ajuda passant, s'escau, d'alguns coristas del Liceu), un programa part molt senyit y part molt espolidor, y dirigit pel mestre Perez Cabreña, va celebrar el dijous passat el quint de la temporada. Ademes, el mestre Goula fill va dirigir d'amagat, es dir Nidres, el titon de Las Fies de Moig intercalat en la Sinfonia elegica del mestre Porcari.

Com havran vist els meus llegidors, aquest concert no va dirigit, com els quatre anteriors, el mestre Morera, puix aquest, a pesar de l'altí xifre economic com artistic que van alcançar dits concerts, ha sigut separat

sor Treitschke, de l'universitat d'aquella capital, y va dir:

«Am l'espasa tenim de conservar lo qu'am la espasa varem conquerir, y no tenim d'olvidar may que la forsa tan sols pod esser dominada per la forsa.»

Si els catedràtics s'expliquen aixís, ja no es estrany qu'en aquell país els militars se las peguin de matons y d'amus.

El dret de la forsa no pod per menos de quedar supeditat al dret de la rahó.

Un pobre boig va presentarse a una comissaria policíaca de Bruselas y va dir:

— Ja soc l'emperador d'Alemania; vull la pau universal y que tots els homes siguin germans.

Y, naturalment, va ser detingut desseguida. Confesso qu el pobre està rematat.

Podria passar qu es cregués res d'emperador, que d'altres n'hi han.

Però voler ser aixó y predicar la pau universal y la germanor de tots els pobles, precisa confessar qu es el darrer grau de la bojeria.

Continua indultat... y a la presó el director d'aquet periòdic.

La justícia y LA TRAMONTANA sembla que pugui dir: ja fa algun temps, y, la veritat siga dita, si ens volem acabar la paciència en tenen encare per un bon rato.

Lo que si ens están acabant són els diners, qu'encare és més sensible en aquestos temps que corren, durant els quals qui no té diners may té rahó, y aixó es altament deplorable per la nostra butxaca, que d'escanvolida y magre que s'ha vist sempre, are ha tingut d'anar a prendre els ayres de Manlleu y duptem de que ja may més pugui tornar a Igualada.

Si hi ha alguna hermosa persona qu'es complagui en fastidiarnos, no podria fer nos el favor de passarnos una rendeta per anar tirant desde dintre la gabiá?

Fentho aixís podria dirse que lo hermoso no gusta a lo decente.

Havem rebut una llarga carta del nostre amic de Sabadell que baix la firma de L'Obrer va remetrens la carta que va donar llog a la rectificació dels ebanistas, fent constar que millor enterat, efectivament se pagan en el taller d'Orobigit de Sabadell las horas qu'es treballan de més, però no als preus extraordinaris de vetlla, sino als ordinaris de treball de dia.

Altras consideracions fa en sa defensa l'aludit amic que justifican l'interés qu'es va pendre en la qüestió, però, que tant per ser massa llarg el seu escrit com perquè no volem donar llog a reninyans entre obrers, ens abstenim de publicar, donant per fíndia aquesta qüestió.

CAPTA D'UN SOLIDAT DE CUBA

A CA SEU BASTA

Explicarte prou voldria, estimada Concepció, tota la cançoneta de la nostra situació.

Gran esforç fa q'obtem per lograr si ent podrà veure, pro com plou de dia y nit, nosaltros fem sigi geure.

Lo qu'es per trobarnos, ray, la pot buscar ne y dia dintre el mar y per l'espay, que no trobará ni un gaita.

La cosa va lease llarga, fins pren peo de no acabar, y nostra vida es la amarga d'erreta de tan llustac.

Y creu qu'estig xhorret d'aquesta canso passiva, y es tan lo que trag saliva, que ting'agrat el por.

Estat tan de va apartat m'aguta y em causa melia; ma hi aborrit l'excudella coe la temps que no hi menjat.

Mes lo que meniem per viure (ó que vison per meniar) no l'ho pug par explicar, ma el penjarhi en la visue.

La tinta ja hi agotat, se m'apaga la candela. Bona nit y pleguem vela, que la sin la m'hatrapat.

Prun per sapr, Concepció. Aquí laia puet dibente adeu. Heb un abras y un petó del teu nervios March Aleu.

Per la copia C. JOLÍ DE SABADELL.

Dos germans de dotze y tretze anys han assassinat a la seva mare amb circumstancies verdaderament repugnants, ja que l'han degollada mentres la pobre dona estava dormint.

Els tribunals de Londres, qu'entenen en aquest procés, han declarat irresponsable al noy de dotze anys y es disposan a condemnar al de tretze.

Els mòvils qu'els induhiren a cometre tan repugnant delicté no van esser altres, segons sembla, quel desitj de ferse célebres després d'haver llegit molts llibres y periòdics que ressenyavan delictes monstruosos y feyan l'apologia de famosos criminals.

Y consti que dihem aixó perquè ens apena en gran manera veure com la premsa, pera obtenir més passas de cinc cèntims, està poc menos que concedint honors d'héroic als criminals qu'am circumstancies verdaderament abominables cometen monstruosos assassinats, lo qual no deixa d'excitar certa enveja entre la gent impulsada ó pensada a la criminalitat, que molts vegadas, com els noys de Londres, per tenir el cap ple de narracions espantosas y de noms dels seus protagonistas, se lleansan com provocats per fatal atracció a imitar alló que per una aberració del seu cervell creuen que té d'arribar a ferlos obtenir gran fama en l'única terreno en que se senten capassos d'obtenirla.

Avuy tothom vol tenir ideas, y la premsa més, cristianas els uns, librepensadoras ó racionalistas els altres, y, no obstant, devant del probable ingrés d'una pileta més de cinc cèntims halagant una patibularia afició del públic, ni els cristians se recordan de Cristo ni els racionalistas dels preceptes de la moral universal qu els impideix contribuir directa ni indirectament a res que pugui desmoralisar.

Estessin ells entre gent pensada al crim y veessin com devoran sas insensatas narracions y com comentan els actes del que senyalan com héroe, fatidic si, però héroe al cap-d'avall per certa gent, y potser s'espantarian de la seva obra y sacrificarian en aquets cassos algun ingrés al bé general de l'humanitat.

Fessin com nosaltros els demés periodistas y no tinguessin homes de palla pera anar a la presó, y a bon segur qu'estarian més enterats qu'are de tóts aquets extrems.

Y de fico que no publicarian am tant de bombo ni luxó de detalls alló qu'els venedors de papers públics en diuen l'asasinato de la calle del Parlamento, ó de las Carretas, etc., etc.

Ja ha passat el mes de Juliol y suposo qu'els freres s'haurán quedat tranquils per la mala estrugancia qu'aquet mes porta per ells, per quan l'any 34 van estocinarlos a Madrid y l'any 35 a Catalunya, si bé aquí, segons deya l'arcalde de Reus en un parte oficial dirigit al governador de Tarragona, «la matansa de freres va ferse am tota tranquilitat, sens tenir que lamentar cap desgracia personal».

Y si es cert que las meteixas causas produheixen els meteixos efectes, no será boig qui vegi que s'acosta a passos de gegant un altre any 35.

A Calatayud va predicar l'altre dia un freret dibent que la millor cofradia d'allí era la del Cor de Maria.

Peró com per tot arreu hi han rivalitats, va surtir després un altre predicador y va dir que l'anterior no estava en lo cert, perquè la millor de las cofradias d'allí era la del Cor de Jesús.

Com quedem? Qui dels dos ha deixat anar la guaita?

«Potser las cofradias també es fan la competencia com els sabaters de la Tapineria?»

El Banc de Barcelona s'ha proposat celebrar el cinquanté aniversari de la seva fundació, y a tal objecte ha regalat uns candeleros de plata fenomenals, una corona riquissima y algun altre objecte a certa iglesia de Barcelona, gastant en aquets regals la friolera de catorze a quinze mil duros.

Com en la nostra ciutat no hi há cap miseria pera socorre, perquè tothom deu nadar en l'abundancia igual que si fos accionista del Banc de Barcelona, res més natural qu'aixó de fer regalos als sants.

Aixís provan la seva filantropia aquets empederits catòlics del tant per cent y humanitaristas fins a l'extrem de buscarse el cel deixant al pròxim penjat de barras al sostre.

Un miracle a l'inversa acaba d'ocorre a Montserrat que n'hi há pera logarhi heretges.

A una nena de vuyt anys va succehirli, fa pocs mesos, qu'un carruatge y els cavalls qu'el tiravan van passarli per demunt, donantse la felis casualitat de no ferse gens de mal.

Els seus pares, atribuint a un miracle de la Verge de Montserrat aquest fet, van fer la prometensa d'anar al seu santuari y montanya a visitar l'imatge catòlica.

Y dit y fet. La semana passada van anar a cumplir la prometensa, sens dupte per alló de a sants y a minyons no els prometis que no els doni, y quan tot era alegria entre aquella bona gent, la noya salvada per miracle de morir sota las rodas d'un carro, va caure dintre un gran safreig d'ayguá y va morir ofegada quan precisament havian anat an aquella montanya pera donar gracias a la Verge del pretingut miracle.

No fem aquí més comentaris per lo dolorós del cas.

Peró els aficionats a veure en tot lo que poden un miracle, poden llegir en aquest llibre, y si tenen un xic de seny a bon, segur qu'apendrán a no tindre més que com a fets naturals, deplorables, felissos, casuals, ó lo que vulguin, tot lo que volen fer creure que són miracles.

A Onteniente els ha caygut demunt un nou arcalde, qu'obra las tascas de l'Ajuntament am las següents paraulas:

— Toda potestad viene de Dios. En el nombre del Padre, del Hijo y del Espiritu Santo se abre la sesión.

Proposo a tan enllustrat arcalde que fassi vestir de cucurulla als regidors, y el públic que vagi a las sesiones que s'hi porti el llibre d'anar a missa.

Y molt será qu'escenas tan piadosas no acabín com el rosari de l'aurora.

Al carrer de D. Ramón de la Cruz, de Madrid, s'ha suicidat un subjecte molt devot, que tenia tota l'habitació empaperada am sants y plena de rosaris.

Res. Inconvenients de volguer anar a la gloria en tren massa directe.

XARADA

Animal és ma primera, dos sinónim de parlar, tothom té prima tercera, y el bot mobil de descansar.

J. COSTA Y PONS

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 Poble catalá
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Nom d'home
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Carrer de Barcelona
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Animals domèstics
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Poble catalá
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Nota musical
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Consonant
CINQUÈ BARBARA CAROL

GEROGLIFIC

TTTTTTTTT
L P
1895
A

SABO DE CAROL

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NUMERO DERRER

Xarada: Sal-do-ni.

Tera de stibab: ORA NO TA

NO TA NI

TA NI TA

GEROGLIFIC: Per deuta gromas els abas.

Imprempta Ronda de l'Universitat, 4. — Barcelona